1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

personatges

BOU & ASSOCIATS ASSESSORIA

18

entitats i ong's

Fundació per a Persones amb Discapacitat Illa de Menorca

Unir esforços per la discapacitat

19

entitats i ong's

Serveis i programes per a una millor qualitat de vida

20

itineraris

SUBMARINISME ADAPTAT EN EL MAR ROIG

Notes de viatge per a persones amb discapacitat física...

Com és el busseig al Mar Roig?

Accessibilitat, menjar i higiene

21

itineraris

Descripció anímica del creuer pel Mar Roig

PRESSUPOST IMMEDIAT PER A QUALSEVOL TIPUS D'ADAPTACIÓ

TALLER DEL MINUSVÀLID

Adaptació de vehicles per a la conducció i el transport de persones amb disminució

C/. Santa Maria, 19 17003 - GIRONA Tel. 972 208 198

22

itineraris

LA CASA DE LES DUNES: UN REFUGI ACCESSIBLE I A L'ABAST

Una mica d'història...

23

itineraris

Quins serveis ofereix?

Us que en fa Mifas

Com arribar-hi

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ASSESSORIA LABORAL, FISCAL, COMPTABLE I JURÍDICA

CORREDORIA D'ASSEGURANCES

Ultònia, 3-1er - 17002 GIRONA

Tel 972214108 972220621

e-mail: info@creso.cat web: www.creso.cat

24

gerdcoopera

Col·laboració entre universitats, el futur de la investigació

25

gerdcoopera

Fabricació, ensamblatge i manteniment de cadires de rodes i altres ajudes tècniques a Cuba

GERD

gerdcoopera@hotmail.com C/ Firal, 22 17840 Sarrià de Ter. Tel. 972 172 359

www.gerdd.com

26

temes

UNIDISCAT: Universitat i discapacitat a Catalunya

Una Jornada pionera

Les Universitats catalanes, una per una

27

temes

Des de la Universitat de Girona: compromís per superar un retard històric

28

l'esport atípic

La Copa del Món d'esquí adaptat de la Molina va complir les expectatives

Participació catalana

29

l'esport atípic

La Federació Catalana d'Esports de Minusvàlids Físics i la Molina: una col·laboració fructífera

QUÈ OFERIM

FEM SERVEIS A TOTA LA PROVÍNCIA

www.sersaonline.com

30

EL I MEMORIAL SANTI SILVAS fa història al màxim nivell

31

l'esport atípic

Els altres campions: els esportius

Bar Les Claus

32

temes

FITOTERÀPIA

Característiques

Formes de preparació

SOM COM SOM

Els discapacitats (no pas els disminuïts, que és una paraula que sembla pejorativa) som persones com totes, tot i que tenim més necessitats. És veritat que hi ha diferències, diferències que pertanyen al nostre col·lectiu, que són exclusives nostres. Diferències que adquirim amb la discapacitat.

Vegem-ne algunes:

a) Tenim trets egoistes; és clar que normalment hi estem gairebé obligats: pensem primer en nosaltres, i això és totalment comprensible, o no?

b) No sé per què, però fem por (i que consti que no té res a veure amb la bellesa: n'hi ha de nosaltres que som maques/macos), no sé si per la sensació de debilitat que de vegades dóna la discapacitat, per por que ens trenquem, o vés a saber per què, però ens tenen més por que a una pedregada.

c) Normalment no tenim facetes grises: som o molt reivindicatius o molt apoltronats, molt actius o molt apoltronats, molt apassionats o molt apoltronats. Total: que anem de l'activitat extrema a l'apoltronament.

d) Som uns "perepunyetes" (sóc realista i ho reconec): ens queixem molt (els que no estem apoltronats), i molt sovint tenim raó, però de vegades no (poquetes). Per tal que ho pugueu veure, us en posaré algunes exemples :

Tenim raó quan ens molestem perquè no podem entrar com tothom a una botiga, un edifici públic, un bar o qualsevol lloc. Sobretot quan l'obra és nova.

Quan no podem anar per la vorera perquè no està adaptada, o quan hi està però ens barra el pas un cotxe estacionat al mig.

Quan volem aparcar i la plaça reservada està ocupada per un cotxe sense targeta.

Quan ens tracten com si fóssim nens, o bebès, o directament com si no existíssim presents.

Quan necessitem anar al lavabo i hem de fer una mena de cerca com si fóssim Indiana Jones per trobar-ne un en condicions.

Quan ens prenen el pèl amb suposades millores que ens *beneficiaran* (???)...

Quan anem a cobrar la pensió i ens adonem que continuem sense fer-ne prou per a res, amb ella.

Quan ens jutgen per les nostres mancances, i no pas per les nostres habilitats.

Quan sabem que hi ha ajudes tècniques que millorarien la nostra vida en coses molt bàsiques, però que no ens les podem pagar.

I podria continuar *ad infinitum*, però tot es redueix a una manca de respecte cap a nosaltres, que encara som considerats persones de tercera, no persones amb necessitats especials.

I no tenim raó:

Quan fem pagar el nostre mal humor (per no dir mala llet) als altres, senzillament perquè ells estan bé i nosaltres no (ho han de pagar d'alguna forma).

No se m'acudeix res més, la qual cosa no vol dir que sempre tinguem raó; però, evidentment, pel que fa a tot allò que afecta la nostra discapacitat i per tant la nostra vida, gairebé som infal·libles.

Evidentment, no tots som (i m'hi incloc) iguals, ni tenim els mateixos trets, però tot això dóna una idea de les petites coses que ens identifiquen.

Només una cosa, per acabar: ¿quina és la millor forma d'ajudar un discapacitat? (Ara que me n'adono, sembla un acudit): Preguntar-li què necessita.

Anna Guillén

ComGest Economistes, SL
Assessoria d'empreses
Plaça Marquès de Camps 17, 7è - 17001 Girona
Tels. 972 410780 / 972 200874 - Fax: 972 221806
E-mail: info@comgesteconomistes.com
www.comgesteconomistes.com
empresista Llicència núm. 1004

1 DE GENER DE 1959: TRIOMF DE LA REVOLUCIÓ CUBANA

"Un projecte històric que proclama el dret a mantenir la cerca d'un món millor i possible per a tothom"

L'1 de gener de 1959 va triomfar a Cuba una revolució popular que ràpidament va esdevenir l'esperança de molts pobles enfonsats a l'infern del món i d'altres que imaginaven la instauració del paradís a la terra. Les més diverses organitzacions i personalitats de tot el planeta varen rebatejar el lloc: l'Illa de les il·lusions. Però la veritable revolució, després de la lluita armada, just acabava de començar. En els seus primers mesos es va aprovar la llei de la reforma agrària, que donava les terres als qui les treballaven i en nacionalitzava altres que, improductives, mantenien els seus títols de propietat en els despatxos de grans companyies nord-americanes i d'alguns potentats criolls. Llavors va començar la guerra, armada o desarmada, però sempre agressiva, des del gegant del Nord contra els nans del Sud.

El govern dels EUA i tot el sistema capitalista mundial van iniciar una ofensiva radical contra tot projecte llibertari a la petita illa. Van pensar, amb encert, que el que s'estava fent allà no constituïa un bon exemple per al continent oprimit, espoliat i humiliat durant segles. Aquest gegant era massa fort, i Cuba va buscar ajuda. La va trobar a la URSS i en el camp socialista europeu. Llavors el govern revolucionari cubà va poder respirar amb certa tranquil·litat i emprendre projectes que formaven el cor de la lluita guerrillera: la màxima educació escolar, una feina segura, una sanitat d'alta qualitat i un accés real, sempre per a tothom, als beneficis de la cultura, la ciència i els esports. Era un dret que exigia els millors valors humans que començaven a esbossar-se. S'estava forjant un esperit nou: la dignitat, l'altruisme, la cooperació i la solidaritat internacional alçaven les torxes per un canvi radical de la vida.

El sosteniment d'aquests projectes estava avalat per un intercanvi comercial adequat entre les mínimes riqueses de Cuba i els seus pròspers aliats. És l'única justícia de què es pot parlar quan es relacionen els que tenen més amb els qui tenen menys. Però Cuba no podia escapar a la confrontació de la *guerra freda*. Lògicament, havia de situar-se dins el camp que li donava suport, i això li va comportar moltes variacions en els seus projectes. Es va socialitzar a la manera d'aquell socialisme, quasi tota la vida. Es va dir adéu al sistema capitalista. I no tot va ser bo, com succeeix en qualsevol història. El somni cubà, encara sense oblidar els seus colors originaris, es va tenyir de tints estranys i pràcticament es va vestir com mai havia imaginat.

Aquella revolució fundada en els més bonics ideals, al defensar-se, no va poder assumir els malabarismes perfeccionistes de la imaginació i va trencar les expectatives de gran part de la societat. Van aparèixer desercions. Molts van marxar del país, i molts altres van intentar entendre les circumstàncies i van seguir endavant. Es van viure anys molt difícils. Encara en van venir de més difícils més tard, quan va desaparèixer el socialisme europeu i l'Illa es va veure amenaçada per tots costats. Les dificultats materials van augmentar, i les angoixes davant el futur també. No obstant això, ningú va quedar desemparat, i malgrat totes les adversitats el poble cubà va continuar sent un dels pobles més alegres del món. Com si ningú pogués donar credibilitat al final anunciat pel realisme. I no hi va haver final, sinó altra vegada un inici, l'inici del miracle d'aguantar les conquestes socials aconseguides i veure un camí estripant algunes vestimentes.

Avui Cuba es manté i va orientant els seus projectes. Però res ha d'afectar la legítima propietat a què sobre la seva nació va arribar el procés revolucionari cubà. L'imperi vol el retorn de l'antic sistema capitalista. Cuba s'hi nega, i intenta els canvis necessaris per a una utopia vivent que, encara en les ferides, insisteix a continuar lluitant. Un projecte històric que proclama el dret a mantenir la cerca d'un Món Millor i Possible per a Tothom. Però l'imperi no accepta que Cuba canviï per si mateixa, i augmenta el seu odi visceral cap a ella. Vol que Cuba no encaixi en el món actual, que no pugui fer cap canvi, vol que Cuba no deixi de ser el lloc on tants cansaments i sacrificis alteren la vida del poble i que tant espanta altres pobles. Vol que Cuba abandoni el seu discurs i les accions on globalitza la fraternitat universal. A l'imperi l'interessa desprestigiar aquesta globalització. No vol que Cuba continuï sent aquesta petita porció de la humanitat que quixotescament es va atrevir a desafiar-lo burlant-se a les seves espatlles, i pretén que per si mateixa, o fins i tot condemnada per la resta de pobles, es vagi esgotant fins a l'última estretor.

I si Cuba no pot fer els canvis necessaris, Cuba no encaixarà en el món. La fi de la revolució serà una mera qüestió formal. Si això passés, l'imperi potenciaria encara més la indiferència cap a les conquestes revolucionàries. Es tractaria d'una catàstrofe inabastable, perquè Cuba és més que la terra dels cubans. Cuba ja és una memòria imprescindible per al món enter. I ho és perquè ha fet brotar uns encreuaments on la desesperació i la felicitat semblen donar-se la mà. Si aquesta unió és capaç de crear la voluntat que necessitem, llavors l'esperança no serà un terreny tou en les lluites de la humanitat.

El projecte revolucionari cubà ens va posar de ple en la definició de la vida. Estava clar des de l'inici que l'abisme entre el món ric i el pobre ja resultava inflamable. Llavors és en aquesta possibilitat on tots ens podem cremar, on més ens apropem a la realitat i a la història que el capitalisme imposa. Per això Cuba, malgrat les ferides per on avança, i pel sol fet de seguir existint, amb les seves immenses veritats, constitueix l'advertiment més generós per al món en què vivim: o el canviem, o ens quedem sense. Aquesta és l'essència de la Revolució Cubana: l'irrenunciable plantejament que el planeta és de tots per igual, i que en la responsable, cooperativa i humana intensitat del sistema de vida que tinguem rau la supervivència de l'espècie humana.

Andrés Marí

EXCLUSIVES
TOT COLOR
PINTURA I ANNEXOS CARROSSERIA MAQUINÀRIA DECORACIÓ
Ctra. de Girona a Banyoles, km 10,8
17843 PALOL DE REVARDIT
Tel. 972 170 517
Fax 972 171 342
www.totcolor.com
C/. Vilallonga, 84
17600 FIGUERES
Tel. 972 508 100
Fax 972 508 143
admin@totcolor.es - info@totcolor.es

Autoescoles FPC:
també per a persones amb discapacitat

Les autoescoles FPC, Formació Professional de Conductors, que són fruit d'una empresa familiar amb llarga tradició, neixen en el si de *l'autoescola Figueres*, fundada per la família Mención fa 52 anys, i són ara mateix les úniques amb servei adaptat per ensenyar a conduir a persones amb discapacitat. Per poderne tenir més informació, des de *L'Atípic* vam anar a visitar el director, en Carles Vilà, que ens va rebre molt amablement a les instal·lacions que l'autoescola té a Sarrià de Ter, i ens va explicar tots els ets i uts d'aquest servei de formació de conductors amb alguna mena de discapacitat física. Remarquem que és l'única autoescola *de la nostra demarcació* que disposa d'un vehicle adaptat, i per tant l'única que imparteix classes de conducció a usuaris amb aquest perfil. Pensem, doncs, que calia fer-ne difusió, ja que, com sabem, el cotxe és una eina sovint imprescindible per a la gent del nostre col·lectiu, pel fet d'aportar-li llibertat, mobilitat i autonomia.

-Quan fa que vau incorporar aquest servei de "conducció adaptada", a les vostres autoescoles?

-Aquest servei s'ofereix des de l'any 2001, i des de llavors hem treballat amb dos vehicles adaptats.

-L'oferiu a totes les escoles FPC?

-Sí. Disposem d'un sol vehicle adaptat per a totes les nostres autoescoles. És el segon que tenim en la nostra flota des que vam incorporar el servei. El que usem actualment està molt més ben preparat que l'anterior, per tal d'oferir el servei a usuaris amb tota mena de discapacitats. Quan hi ha una sol·licitud per part d'un usuari amb discapacitat que es vol treure el carnet de cotxe, desplacem el vehicle fins a l'autoescola des d'on s'ha demanat.

-Si només disposeu d'un vehicle adaptat en tota la vostra flota de vehicles, deduïm que el servei no té gaire sortida...

-Bé, depèn amb què ho comparem. Anualment tenim unes 10 o 12 sol·licituds de carnet adaptat, i totes elles són superades amb èxit. Hem de tenir en compte que un cotxe d'aquestes característiques té un cost força elevat. Però també som conscients que, tot i ser un servei minoritari, és molt necessari per cobrir les necessitats d'un col·lectiu que millora substancialment la seva qualitat de vida amb l'obtenció del carnet de conduir, i que sense autoescoles com la nostra que aposten per donar aquest servei no tindrien aquesta possibilitat.

-Quin és el procés a seguir per apuntar-s'hi?

-Com us deia, el nostre cotxe disposa d'un gran ventall de possibilitats per ser adaptat al perfil de l'usuari: depenent de la discapacitat, s'hi adapten uns extres o altres. De tota manera, això no és pas el professor qui ho decideix, ni tan sols l'usuari. El que fem és una visita mèdica a les oficines de Trànsit, a Montjuïc, i el metge és qui determina les necessitats de l'usuari i les adaptacions que necessita el vehicle per fer-hi les classes de conducció.

-Quin perfil d'usuaris teniu?

-La veritat és que el ventall és molt ampli, però principalment és gent jove que no vol renunciar a la seva mobilitat.

-Els professors tenen alguna formació específica per donar aquest servei?

-No, però també és cert que no tothom és apte. Des de la direcció preferim que qui s'hi dediqui sigui un professor amb una certa sensibilitat. A més, cal tenir present que el cotxe adaptat també és un vehicle *delicat* que necessita que el *mimin*, i és per això que aquest servei de conducció adaptada sempre el cobreixen els mateixos professors.

-I per acabar, expliqui'ns una mica els preus i les condicions per treure's el carnet amb cotxe adaptat.

-Les condicions són les mateixes que en el carnet amb cotxe estàndard; i pel que fa als preus, hi ha un increment en el cost de les hores de pràctiques que deriva de les característiques mecàniques específiques de l'automòbil adaptat, i que des de l'autoescola cobrim, en part, d'aquesta manera. Com apuntava abans, amb aquest servei no hi guanyem diners, simplement cobrim despeses. Però estem contents i molt satisfets d'oferir-lo al col·lectiu de persones amb discapacitat.

Amel Labdouni Clavaguera
Fermí Sidera Riera

Telèfons 972 676 604 (FPC Figueres), 972 402 472 (FPC Girona), o bé al web www.fpc.es

UN NOI ANOMENAT JORDI

Ja des que anava a "parvulitos" en Jordi havia desitjat dir-se diferent. No és que li caiguessin malament els altres Jordis, o que pensés que és un nom amb una sonoritat antipàtica. El que passava és que tenia un nom massa corrent, i envejava els Heriberts, Humberts, Crescències i Pancràcies. A la seva classe d'EGB havia hagut de compartir el nom amb quatre Jordis més: un Jorge, una Jordina, una Georgina i, per rematar-ho, en George, que havia vingut d'Edimburg quan tenia 7 anys i que dedicà en va la seva infantesa a intentar corregir l'accent olotí de la professora d'anglès. Evidentment, les confusions eren inevitables, però no només a dins la classe: al pati els Jordis superaven la trentena, i quan caminava pel carrer, tot sovint s'havia de girar per si de cas era ell a qui cridaven. Durant la pubertat, el seu nom li va arribar a provocar repugnància, i cada cop que el sentia li sortia un gra a la cara. Per això culpava el seu nom del poc èxit que sempre havia tingut amb les femelles. Ara, d'adult, ja s'hi havia acostumat i havia deixat de maleir els seus pares. Havia entès que era una tradició familiar: li havien dit Jordi perquè el seu pare també se'n deia, així com el seu avi, el besavi, el rebesavi i així successivament fins a l'inici dels temps, quan els ximpanzès van aprendre a parlar. Això sí, tenia fermament decidit que, si mai tenia un fill, tallaria d'arrel aquest costum espantós i li posaria un nom totalment original. Viatjaria a algun país exòtic, o tropical, o exòtic i tropical al mateix temps, i preguntaria pels noms de la gent. Així s'asseguraria que el seu infant tingués un nom especial. Una altra opció era directament inventar-se el nom, però no: quan intentava pensar en noms nous, només li venien al cap noms comuns, o bé barreges o derivacions d'aquests. Alguns dels noms que havia creat d'aquesta manera eren Martalina, Juanol o Edubert, però no l'acabaven de convèncer. Per això un dia va contractar un informàtic perquè li fes un programa de creació automàtica de noms inèdits. Li féu un programa senzill, que anomenà "Nomi", i que s'inventava noms de 2 a 10 lletres a l'atzar. Algunes de les seves produccions eren immenjables i impronunciables, com ara Treksrt o Pywlç, però d'altres, com ara Filzic o Ubna, les trobava fascinants. Passava hores i hores rumiant noms, i en tenia una llista de més de 100 amb els seus preferits. És clar que, si mai tenia un fill o filla, l'opinió de la seva futura dona, com a mare, també seria important, per això aquest era un tema que n'haurien de

parlar des dels inicis de la relació.

Es va aixecar aquell matí tenint claríssim que era Sant Jordi, perquè ja feia dies que li felicitaven les vigílies. No n'hi havia prou de felicitar-lo durant la diada, sinó que els previsors el trucaven abans i els descuidats li enviaven un correu electrònic fins i tot amb setmanes de retard. I això que a ell, la veritat, celebrar el sant se li repanpinflava bastant. Essent ateu com era, no entenia a sant de què se suposava que havia de ser congratulat. Com si l'hagués triat ell, el seu nom! Que el felicitessin pel seu aniversari encara ho trobava mig raonable, ja que per sortir del ventre de la seva mare bé devia haver-se esforçat mínimament, o haver rebut un parell de galetes al cul només de ser-ne fora, però segurament el seu sofriment va ser ínfim, comparat amb el de sa mare. Però felicitar el sant? Ho trobava completament absurd, foll, insensat, il·lògic. Per contra, la resta de mortals semblaven gaudir-ne amb abundor. Sense anar més lluny, el seu amic Bartomeu cada any, al llarg d'aquell dia, trucava a tots els Jordis que havia anat coneixent al llarg de la seva vida i els emprenyava un per un, començant per ell. Aquell dia el va trucar a les sis del matí, hora que en Jordi va trobar un pèl exagerada, però és clar, què li havia de dir, si ho feia amb tan bona intenció?... El cas és que després d'esmorzar un cacaolat i una torradeta amb melmelada de móres silvestres de la seva àvia, apagà el mòbil i encengué el televisor, amb el propòsit de conèixer l'actualitat. Després de zappinguejar una bona estona, va trobar un canal on no feien anuncis. Quina casualitat! Parlaven de llibres i roses. Hi sortia una reportera amb tres convidats: un escriptor, un llibreter i una florista. Primer parlaren dels llibres que era imprescindible que tothom es comprés, per passar a comentar les últimes tendències en roses, que anaven des de roses tatuades amb el nom del destinatari fins a roses amb perfums de gastronomia de la terra. En Jordi s'imaginà devorant els pètals d'una rosa amb olor de crema catalana, i retornant-la a un cambrer amb cara de pomes agres per demanar-li si li podien cremar. També s'imaginà cremant llibres. Desitjà ser un dels bombers de la pel·lícula *Farenheit 451*, de François Truffaut, i anar a la rambla a cremar les parades pel bé de la comunitat. I després diuen que la televisió aniquila la imaginació!... Amb ganes de fer un cigarret matinal (fumar mata), sortí al balcó. Tenia totes les plantes seques o pansides, la qual cosa li recordà que feia setmanes que no sortia a regar. Només havien sobreviscut dos cactus, en Lotmi i en Yurburu, els noms dels quals havia triat amb l'ajuda d'en Nomi. Mirà al carrer i s'horroritzà en veure una parada improvisada de flors just dessota el seu balcó, i en ella una noia que l'havia vist i que li preguntava des del carrer si volia comprar-li una rosa. No s'ho podia creure: li oferien flors fins i tot a casa seva! De sobte, una sensació de falta d'aire s'apoderà d'ell, i anà a fer-se una dutxa per intentar relaxar-se. Cantussejà una melodia potser inventada, potser recordada. Sortí al carrer a corre-cuita, esquivant les mirades dels venedors que es trobaven davant del seu portal. Com cada any, es féu el propòsit de no comprar ni una sola rosa ni un sol llibre. No pensava ser un xai com els de la cançó de la Rosor que caminen per inèrcia, seguint el que hi ha al seu davant, i sense preguntar-se cap on du el caminoi. Així que s'encaminà cap al centre de la ciutat. Sabia que era allà on es trobava l'eix del mal, les inacabables parades de llibres i roses, però era precisament per això que calia anar-hi: d'aquesta manera es mostraria la seva fortalesa interior. Al cap de dues hores de tortura, tornà cap a casa. Com cada any, havia caigut al parany: portava una dotzena de roses inodores, sis llibres insípids dels quals mai no llegiria ni el llom i un munt de felicitacions d'amics que anà trobant pel camí. Sí, havia fracassat. Però l'any següent segur que ho aconseguiria!

Fes

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania
ACCIÓ SOCIAL I CIUTADANIA

ajudem a millorar la qualitat de vida de les persones, hem convertit el Consorci Sant Gregori en referent d'atenció a la discapacitat...

responem a les teves necessitats.

Generalitat de Catalunya
Departament d'Acció Social i Ciutadania